

35.Gf.40.524/2016/7.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Koczka Éva ügyvéd (FÉL CÍME.) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME.) felperesnek -, a dr. Koszorú István ügyvéd (FÉL CÍME.) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME.) alperes ellen közgyűlési határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perben a Fővárosi Törvényszék 2016. június 8. napján meghozott 33.G.43.238/2015/15. számú ítélete ellen az alperes által 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2016. november 30. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján 2016. december 14-én meghozta és 2016. december 15-én kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezését pedig helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 40 040 (Negyvenezer-negyen) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes az alperesi társaság, a Fővárosi Törvényszék Cégbírósága által vezetett cégjegyzékben Cg.... cégjegyzékszámom nyilvántartott lakásszövetkezet tagja.

Az elsőfokú bíróság által megállapított - az alperes fellebbezésével érintett - tényállás szerint az alperes 2016. március 30. napján 18 óra 20 perckor megismételt közgyűlést tartott, melynek 8. napirendi pontjához tartozó előterjesztés a 2015. évi költségvetés tervezete, a 2014. évi tényleges kiadások, a rezsicsökkentés várható megtakarításainak figyelembevételével került összeállításra. Ezen túlmenően a napirendi ponthoz tartozó szöveges előterjesztés kitért a mellékvízmérők lecserélésével kapcsolatos fizetési kötelezettségekre, az ingatlankezelő díjazására és a tiszteletdíjak felosztására. A 8. napirendi ponthoz tartozó javaslat szerint a közös költség összegénél nem terveztek változást.

Az alperes megismételt közgyűlése 10/2015.(03.03.) szám alatt a következő határozatot hozta:

„A közgyűlés egyhangúan elfogadta az **ALPERES** 2015. évi költségvetését és annak minden tételét, azok változatlanul hagyásával, módosítás nélkül. Így az alap közös költség szövetkezeti tagoknál, akik lakásukat saját maguk és lakás céljára használják, változatlanul 165 Ft/m²/hó.

Az alap közös költséget terhelő többletköltségek továbbra is:

Nem tag tulajdonos esetén: + 10 Ft/m²/hó,

Nem lakáscélú használat esetén: + 10 Ft/m²/hó,

A lakás bérbeadása esetén: + 10 Ft/m²/hó.

Ezen többletköltségekből a használatnak megfelelően több is felszámítható egyszerre, azok összeadódnak. ..."

A felperes keresetében - többek között - ezen határozatnak „a nem tagra meghatározott 175 Ft/m²/hó fizetési kötelezettségére vonatkozó rendelkezést, valamint a határozat „ezen többletköltségekből a

használatnak megfelelően több is felszámítható egyszerre, azok összeadódhatnak" részét kérte hatályon kívül helyezni.

Sérelmezte, hogy a határozat olyan adatokat tartalmaz, amely közgyűlési meghívó mellékletét képező előterjesztés határozati javaslatában nem szerepelnek, ugyanis az előterjesztés szerint a közös költség „nem változik”. A közgyűlés - állítása szerint - erről döntött a 2015. március 3-i megismételt közgyűlésen, arról nem szavazott, hogy ugyanarra a lakásra akár két jogcímen is emelt közös költséget lehet kérni. Korábban sem volt ilyen tartalmú határozat, mivel csak aszerint differenciáltak, hogy tag vagy nem tag fizeti a közös költséget:

tag esetében 165 Ft/m²/hó,

nem tag esetében pedig 175 Ft/m²/hó költséget kellett fizetni.

Az a tény, hogy a lakását bérbeadó tag 10 Ft-tal kevesebbet fizet, holott ő is ugyanúgy nem lakik a lakásban, mint az, aki nem tagként adja bérbe lakását, az alapszabály 2.1.2. pontjába ütközik, mert sérti a tagok azonos módon történő kezelésének elvét és az önségély, a szolidaritás, a tagi demokrácia elvébe ütközik. Állította, hogy „A lakásszövetkezetekről” szóló 2004. évi CXV. törvény (Lszt.) 44. §-ának (1) bekezdése szerint pedig a nem tag tulajdonost megilletik mindazok a jogok és terhelik mindazok a kötelezettségek, amelyek a tag tulajdonost megilletik, kivéve a lakásszövetkezet által a tagnak nyújtott szolgáltatások, a lakásszövetkezet vállalkozási bevételei, illetőleg az ezekkel kapcsolatos költségek. Az alapszabály 5.3.11. pontja pedig ekörben a törvény szövegével azonos rendelkezést tartalmaz.

Álláspontja az volt, hogy a közös költség nem tartozik ezen kivételek körébe, mivel abból az épület működtetésére, karbantartására felújítására képeznek tartalékot. Nem tag tulajdonos számára többletfizetési kötelezettséget ezért a közgyűlés nem írhat elő és különösen nem több jogcímen.

Hivatkozott arra is, hogy az alapszabály 6.2. és 6.4. pontjai szerint a lakásszövetkezet tevékenységének pénzügyi forrását a tagok és a nem tag tulajdonosok befizetései, valamint a lakásszövetkezet egyéb bevételei biztosítják. A költség felosztása a közgyűlés eltérő tartalmú döntése vagy jogszabály eltérő rendelkezése hiányában, alapterület - lakás/négyzetméter - arányában vagy hiteles fogyasztásmérő eszközön mérten történik, amint azt az alapszabály is tartalmazza. Ebből következően pedig az alapszabály alapján a közgyűlés csak tulajdoni hányad, négyzetméter, illetve légköbméter arányában, a választott mód szerint határozhat a fizetési kötelezettségről. A közös költséget az adott esetben négyzetméterre vetítve kellett megfizetni, ezért az ettől eltérő határozat nem tag tulajdonosra vonatkozó előírása az Lszt. 44. §-ának (1) bekezdésébe az alapszabály 6.2., 6.4. pontjaiba és a 2.1.1. valamint 2.1.2. pontjaiba ütközik.

Sérelmezte azt is, hogy a közgyűlési határozati javaslat nem is tartalmazott ilyen fizetési kötelezettséget megalapozó lehetőségeket, a közgyűlés pedig csak abban dönthet, hogy a költségek viselésének módját, arányát hogyan határozza meg, míg az éves költségvetés tárgyalásakor dönt az összes költség összegéről, az egyszer megállapított és választott költségviselési mód alapján felosztva azt az egyes tulajdonosok között, ezért a közgyűlési határozat etekintetben is jogszabályellenes.

Hivatkozott továbbá arra, hogy az alperes nem a vállalkozói bevétel felhasználásáról döntött a határozatában, arról ugyanis külön határozatot kell hozni, hogy az kifejezetten a tagok részére kerüljön kifizetésre. Elsőként ezért az alperesnek a közös költséget kellett volna megállapítani mindenkire azonos mértékben, négyzetméterre leosztva, ezt követően lehetett volna dönteni a nyereség felosztásáról, amely egyébként az Lszt. 15. §-a (1) bekezdésének e) pontja alapján kötelező volna. A közös költséget azonban minden tulajdonosra egyenlően kell terhelni és ettől független a vállalkozási bevétel sorsa. Mivel a napirendi pontok között nem szerepelt a közös költség megváltoztatása, ezért ebben nem dönthetett a közgyűlés.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, mert álláspontja szerint a közgyűlési határozat csupán egy részében nem támadható keresettel, illetve az nem ütközik sem jogszabályba, sem az alapszabályba.

Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperes közgyűlése által 2015. március 3. napján meghozott 10/2015. (03.03.) számú határozat „nem tag tulajdonos esetében: + 10 Ft/m²/hó”, „és ezen többletköltségekből a használatnak megfelelően több is felszámítható egyszerre, azok összeadódhatnak” részét hatályon kívül helyezte, ezt meghaladóan pedig a keresetet elutasította.

Megállapítása szerint a megjelölt határozat tekintetében a felperes alaptalanul kifogásolta, hogy a közgyűlés arra vonatkozó határozati javaslat nélkül döntött a nem tag tulajdonosok többletfizetési kötelezettségéről, valamint, hogy a határozatnak a támadott része az alapszabály 2.1.2. pontjába ütközött. Arra a következtetésre jutott, hogy a nem tag tulajdonosok számára előírt többletteleher, nem a megjelölt elveket sérti, hanem az Lszt. 44. §-ának (1) bekezdésével azonosan megszövegezett 5.3.11. pontot. Ez utóbbi normák értelmében a nem tag tulajdonost mindazon jogok illetik, és mindazon kötelezettségek terhelik, amelyek a tagokat is; ez alól csak a tagoknak nyújtott szolgáltatások, a vállalkozási bevételek és az ehhez kapcsolódó költségek lehetnek kivételek. Az Lszt. felhatalmazása alapján az alperes alapszabályának 6.4. pontja a költségek felosztásáról akként rendelkezik, hogy - a közgyűlés eltérő tartalmú döntése vagy jogszabály eltérő rendelkezése hiányában - az alapterület arányában, a lakás négyzetméter alapján vagy a hiteles fogyasztásmérő eszközökön mért értékek figyelembevételével történik a költségek felosztása, és azokat mindig ott kell elszámolni, ahol keletkeztek. Mivel pedig az Lszt. 44. §-ának (1) bekezdése és az alapszabály ezzel azonos 5.3.11. pontja értelmében a nem tag tulajdonos jogai és kötelezettségei a tag tulajdonoséval azonosak, ez alól csak az alperes által a tagoknak nyújtott szolgáltatás, valamint a vállalkozási bevételek és ez utóbbi költségei jelentenek kivételt. Ennek megfelelően pedig az alperes szabadon dönthetett arról, hogy a vállalkozási bevételt a tagok javára a felperes által jelzett oly módon veszi-e figyelembe, hogy azt a közös költségtől függetlenül elszámolja vagy pedig a perbeli esetben szabályozott módon a tagok számára kedvezőbb, alacsonyabb fizetési kötelezettség meghatározásával veszi számításába.

Rámutatott, a felperes megalapozottan kifogásolta, hogy az alapszabály nem tartalmaz rendelkezést a nem tagokat terhelő többletfizetési kötelezettségekről. Attól eltérni pedig még egyhangú közgyűlési határozattal sem lehet a fenntartási költségek megfizetése tekintetében, ennek érvényességéhez ugyanis az alapszabályt kellett volna módosítani. Mivel pedig az alperes az alapszabály módosítását elmulasztotta, a 10/2015. (03.03.) számú határozata az alapszabály 6.4. pontjába ütközik, egyúttal az Lszt. 9. §-ának (1) bekezdését is sérti.

Az Alaptörvény 28. cikkére illetőleg analógiára utalással megállapította azt is, hogy „sem az Lszt., sem a Ptk. nem tiltja”, hogy a bíróság egy határozatot csak annak érvénytelen részében helyezzen hatályon kívül, mivel pedig a perbeli esetben a felperes a 10/2015. (03.03.) számú határozatnak egy jól elkülöníthető részét kérte hatályon kívül helyezni, annak nem volt akadálya.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes fellebbezett, melyben a kereset teljes elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Állította, hogy a közgyűlésen meghozott határozata érvényes, a közgyűlés a hatáskörébe tartozó kérdésben döntött, a jogi szabályozás szerinti megfelelő eljárásban. Határozata sem jogszabályba, sem alapszabályba nem ütközik.

Álláspontja szerint az alapszabálya lehetővé teszi a négyzetméter arányostól eltérő fizetési kötelezettség meghatározását, a nem tag tulajdonosokra a + 10 Ft/m²/hó kifizetési kötelezettség

elfogadásával, ugyanis ösztönözni kívánták a nem tag tagokat a belépésre, amely ha megtörténik, a többletfizetési kötelezettségük megszűnik. Állította, hogy a különböző helyzetű csoportokra az alap közös költségen felüli, további fizetési kötelezettség jogalapját az alapszabály előírása biztosítja, az azonos helyzetű csoportokon belül az megkülönböztetést nem tartalmaz, így nem ütközik a diszkrimináció tilalmába, megfelel az egyenlő bánásmód elvének és az Lszt. 44. §-ának előírásainak, valamint az alapszabály 5.3.11. pontjában írtaknak.

Előadta, hogy rendelkezik vállalkozási bevétellel, melyet fenntartási és felújítási feladatainak ellátására fordított, ez tette gazdaságilag megalapozottá az alacsony közös költség fizetési kötelezettséget. Ennek hiányában a tag és a nem tag tulajdonosok közötti fizetési különbség nem 10 Ft/m²/hó lenne, hanem azt többszörösen meghaladó összeg.

Azt pedig az elsőfokú bíróság is kimondta, hogy az alperesi közgyűlés jogszerűen hozhat határozatot a vállalkozási bevételnek a tagok javára történő felosztásáról, függetlenül a közös költség fizetési kötelezettségtől vagy pedig alacsonyabb fizetési kötelezettséget meghatározva, más kérdés, hogy annak jogszerűségét azonban alapszabályi szabályozáshoz kötötte.

Az Lszt. 4. §-ának törvényi előírását ugyan nem vitatta, de azzal érvelt, hogy az adott ügyben téves jogértelmezés és jogalkalmazás történt a bíróság részéről. A határozat ugyanis a befizetendő közös költség mértékét határozza meg eltérően a tag és nem tag tulajdonosok esetében, amely összeget a vállalkozási tevékenység nyeresége kompenzál, így a tag és nem tag tulajdonosokra eső közös költség azonos mértékű.

Azzal is érvelt, hogy a 10/2015.(03.03.) számú határozat egy részének hatályon kívül helyezése az Lszt. 9. §-a (1) bekezdésének előírásaiba ütközik. E körben sérelmezte „A cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról” szóló 2006. évi V. törvény (a továbbiakban: Ctv.) analógia útján történő alkalmazását mind alanyi, mind tartalmi eltérések okán. Véleménye szerint a jogszabály teleológiai értelmezése nem eredményezheti az egyértelmű előírások átértelmezését, de a kiterjesztő értelmezését sem. Ha a jogalkotó szándéka, célja a közgyűlési határozat részbeni hatályon kívül helyezhetőségére irányult volna, abban az esetben ezt az Lszt. rendelkezésének tartalmaznia kellene. A nyelvtani, logikai értelmezés nem teszi lehetővé a határozat részbeni hatályon kívül helyezését, azt nem ismeri az ítélkezési gyakorlat sem, az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása sem tartalmazott erre utalást. A határozat egészben történő hatályon kívül helyezése pedig a kereseti kérelmen történő túlterjeszkedést eredményezné, a kereset felemelés - az Lszt. 9. §-ának (3) bekezdése szerinti kogens jogvesztő határidő miatt - annak elkésztésége okán nem vehető figyelembe.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségében történő marasztalását kérte.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alapszabály nem tartalmaz előírást a nem tagokat terhelő többletfizetési kötelezettségről, mivel az a fenntartási költségek viselésének módját a tag és nem tag tulajdonos esetében a lakások alapterülete, a lakások négyzetmétere alapján határozta meg, kivéve a vízfogyasztást és a fűtést, mert azok hiteles mérőeszközökkel mérhetőek. Ebből pedig az következik, hogy az alapszabály 6.4. pontja nem ad lehetőséget arra, hogy a négyzetméter alapú költségviseléstől a közgyűlés eltérhessen.

Vitatta az alperesnek azt a hivatkozását, hogy a többletfizetési kötelezettséggel a nem tagokat akarja arra ösztönözni, hogy lépjenek be a tagok sorába.

Megjegyezte, hogy az idén tartott közgyűlésen a bérbeadás miatti többletfizetési kötelezettséget egyébként az igazgatóság már nem erőltetett, az okok megjelölése nélkül közölték a lakásukat kiadó tulajdonosokkal, hogy a többletköltséget nem kell megfizetniük.

Rámutatott arra is, hogy az alperes „az alap közös költség” fogalmát használja, melyet azonban sem az Lszt., sem az alapszabály nem ismer és nem is határoz meg.

Állította, hogy nem tartoznak a közös költségbe a bérbe adott helyiségekben felmerülő kiadások sem, mert azok nem terhelhetik a nem tagokat és nem a közös költség részei, hanem az ún. vállalkozási tevékenységet terhelő költségek, kiadások, mely tételeket az Lszt. 44. §-ának (1) bekezdése alapján a nem tagokra nem terhelhetik rá. Álláspontja szerint nincs jogszabályi és alapszabályi alapja annak az alperesi állításnak, hogy a közös költség szempontjából a tag és nem tag között kötelező a különbségtétel, melyet ő az Lszt. 44. §-a és az alapszabály 5.3.11. pontjára hivatkozva tesz meg, hiszen a közös költség értelemszerűen nem a vállalkozási tevékenységgel kapcsolatban felmerülő költség. Az alperes emiatt nem állíthatja azt, hogy a tagnak és a nem tagnak eltérő mértékű közös költséget kell fizetni, amely eltér a lakásonkénti teljes alapterület négyzetméterétől.

Vitatta az alperesnek azt az állítását is, hogy a vállalkozási tevékenység adózott eredményét osztotta szét a tag tulajdonosok között, illetve azt a fenntartásokra fordítják. A közgyűlés ugyanis az adózott eredményről, illetve annak felhasználásáról nem döntött, emiatt arról sem döntött, hogy a befizetendő közös költség a tag esetében mennyivel lesz kevesebb, mint a nem tag esetében. Feltételezve azt az esetet, ha a közgyűlés döntött volna az adózott eredményről és annak felhasználási módjáról, a könyvvizsgáló jelentésére figyelemmel állította, hogy az alperes által megjelölt mértékek nem valósak, amely körülmény eleve kétségesse teszi az adózott eredmény összegét, de magát a beszámolót is.

Az ítéltábla megállapította, hogy a felperes nem terjesztett elő fellebbezést az elsőfokú ítéletnek a keresetet részben elutasító rendelkezése ellen, ezért az „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 228. §-ának (3) és (4) bekezdései alapján (rész)jogerőre emelkedett. A felperes ugyancsak nem terjesztett elő fellebbezést az elsőfokú bíróság ítélete keresetének helytadó rendelkezésének indokolási része ellen. Emiatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (3) bekezdései alapján csupán a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntése szempontjából lényeges tényeket feltárta, a tényállást helytállóan állapította meg és abból helyes jogi következtetésre jutott. Az alperes fellebbezésében foglaltak nem voltak alkalmasak az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásához.

Az ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján, lényegében annak helyes indokaira tekintettel helybenhagyta, figyelemmel a Pp. 254. §-ának (3) bekezdésére is.

Csupán a fellebbezésben felhozottakra tekintettel emeli ki az ítéltábla a következőket:

A töretlen bírósági gyakorlat szerint, amely megnyilvánul a Bírósági Döntések Tára 2012. évi 2777. szám alatt közzétett eseti döntésében, a lakásszövetkezeti közös költség megállapítása során is érvényesülnie kell az egyenlő elbánás elvének. A tag és nem tag tulajdonosok által fizetendő közös költséget a ténylegesen felmerülő ráfordítások mértékében kell megállapítani, különbségtételnek - a tagok javára elszámolható vállalkozási tevékenységből eredő bevételen túl - nincs helye.

Az ítéltábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a nem tag tulajdonosok esetében az alperes határozata sérti az alapszabály 6.4., illetve az 5.3.11. pontjait, valamint az Lszt. 44. §-ának (1) bekezdését, ugyanis az adott esetben az alapszabály módosítása nélkül a nem tagok számára magasabb fizetési kötelezettséget megállapítani nem lehet.

A nem tag tulajdonost megilletik mindazok a jogok és terhelik mindazok a kötelezettségek, amelyek a tag tulajdonost, és a közös költség fizetési kötelezettség összegét a közgyűlésnek az alapszabály hatályos rendelkezései szerint kell megállapítania.

Az alperes csupán állította, azonban releváns okiratokkal nem igazolta, hogy a tagok alacsonyabb összegű fizetési kötelezettsége a vállalkozási tevékenységből eredő bevétel alapján és megfelelő módon került kiszámításra.

Az alperesnek nem helytálló az a hivatkozása, hogy az alapszabály 6.4. pontja lehetővé teszi a nem tagoknál a magasabb összeg meghatározását, az elsőfokú bíróság által ekörben kifejtett indokokat az ítélet tábla szükségtelennek tartja megismételni.

Alapvetően kifogásolta az alperes, hogy az elsőfokú bíróság - a kereseti kérelemnek megfelelően - a határozatnak csak egy részét helyezte hatályon kívül. Az elsőfokú bíróság ugyanis helyesen állapította meg, hogy azt nem tiltja sem az Lszt., sem pedig „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.), amelynek a rendelkezéseivel összhangban álló továbbműködésre a 2015. március 3-i közgyűlésen tért át az alperes.

Ez a döntés nem ellentétes a bírói gyakorlattal, ugyanis például a Kúria a .../4. számú határozatában lehetőséget látott arra, hogy a támadott határozatnak csak egy részét helyezze hatályon kívül, azt, amelyre az alapszabálysértés vonatkozott. A DIT-H-GJ-2015-33. számú eseti döntés indokolása szerint pedig, ha a döntés önállóan is értelmezhető, végrehajtható határozat, akkor a hatályon kívül helyezése a határozat részbeni jogszabálysértő volta miatt nem kell, hogy szükségképpen az egész határozat hatályon kívül helyezését eredményezze. Hasonlóképpen a ...-781. számon közzétett döntésében a Fővárosi Ítélet tábla szintén csak a határozat egyes pontjait helyezte hatályon kívül, nem a teljes határozatot.

Az ítélet tábla rámutat, hogy a Ctv. 66. §-ának (3) bekezdése kifejezetten bírósági határozatra vonatkozik, amikor úgy rendelkezik, hogy a végzésben szereplő többi adattól elkülöníthető jogszabálysértő adatot helyezheti hatályon kívül a bíróság.

Az azonban közös mindkét esetben, hogy akkor kerülhet sor részbeni hatályon kívül helyezésre, ha a döntésnek csupán egyes, a többitől elkülöníthető részei jogszabálysértőek, vagy alapszabályba ütközők.

Csupán utal arra az ítélet tábla, hogy alaptalan az alperesi képviselőnek az az állítása is, hogy jogvesztő lenne a 60 napos határidő, amely a kereset benyújtására a felperesnek nyitva állt, ugyanis a 2011. évi LXXVI. törvény 8. §-ával módosult az Lszt. 9. §-a - 2011. július 28. napjától kezdődően -, így a határidő már nem jogvesztő, hanem elévülési jellegű, bár az adott esetben ennek nem volt relevanciája az ügy eldöntése szempontjából.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a saját másodfokú eljárással felmerült költségeit (lerótt illeték, ügyvédi munkadíj) maga köteles viselni.

Köteles továbbá megtéríteni a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a felperes számára a jogi képviselével felmerült költségét, illetve az útiköltségét. Utóbbit az ítélet tábla a felperes és jogi képviselője által a tárgyaláson felmutatott vonatjegyek alapján 10 040 Ft-ban állapított meg, míg a felperes és jogi képviselője között létrejött megbízási szerződésben kikötött 60 000 Ft-ot az ítélet tábla „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM

rendelet 2. §-ának (2) bekezdése alapján 30 000 Ft-ra mérsékelte, mert az nem állt arányban a kifejtett ügyvédi tevékenységgel.

Debrecen, 2016. december 14.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -